

הספדים ופי' גפדימנדים זל שמה גפ' קי גדידי קים אות ייד
השנה הפה' על הדין זל ופ' כחז שם ברות קיו
זל ע' שד והלכה קייל כן לחומה דקים שאני
הספד לא הו' קים פכיל אי' און אני יכולים לסמוך
על הספד לז' האחר שאני סוחר בראשון כמים דרשים
אנלוי זל כיון דאן קייל דקים שאן מתחבב לא הו'
קים ובאן אי' להתחבב דאס מתחבב הסיס אז הספק
האחר סוחר בראשון ככיל אי' און לסמוך על קים
ככיל ועי' מלך ספק לז'ד הסטיל מוס בולד זס עי' גי'
קסן אז עי' אמירו דאמירו כמים פתח דברי' ומאפס
בפני' להאריך בפלפולים אקלר ואמר שטוס הכיד ידיו
וארסו לאמנה

גרשון הק' שמעון.

הרב דקין מ' לודז'זש והגליל י"א.

סימז מ"ו.

שומים לכבוד הא' צורב, עוסק בחוקי
הצרב המלמד ידו לקרב, וידו לו רב,
בשית מדה' יעקב יצחק קיהן נ"י בעיר
לאדו במדינת פולין יע"א.

מכתבו

מכתבו מיום ד' שנת תר"ס לפ"ק קבלתי לנכון, והנני להשיבו מפני הכבוד. מ"ש מעלתו נ"י ליישב דברי רש"י ז"ל בד"מ דף י"ב ע"א דפ"י דקו"ט הש"ס קאי על השבת אבידה דהוא עשה ולי"א השב תשיבם ולא תוכל להחליט, ומקשים המפרשים מדוע שנק רש"י קוממיה דקדוש דבריהם? וגם שם אירכא עשה ולי"א, ומירין מעלתו נ"י עפ"י הדמיון: יבמות דף ה' ע"א ד"ה ואחתי ובר' ואומר ר"י דלא פריך? הלא חלל תחזור אבידה דלמא ל"י קרא לבר' דלאו? ופסקה שזה בכל הו"א? ע"ה, א"כ לפ"ז שפיר מוכרח רש"י לפרש קו"ט הש"ס על השבת אבידה ולא על קוממיה, דהא לאו ופסקה דקוממיה אינו שם הלא צבכרים וא"ש — ודבריו נכונים וגם אי אמתית ק"י, והוא כבוד מל"י בחיבורי ליקוט הגרשוני חלק שני על אגרות הש"ס סדר נשים ומק"ץ כר"ש מסכת יבמות:

זמנה

יממה שהיה לנו דברי ירושלמי בפרק משילין הלכה
 ב' ונס הובא דבריו בחומ' כנלי ובהרש'ש בפי
 שר רבי'ה דף כ"ג ע"ב וכתבי' שבת כ"ה מה דשאל ה"י
 מלחא לרב קרינא דר של בטלה מה אחזן ביה, אמר
 ליה שרי, ליל חי הכי סדינא בקיטא מה חתא עליה,
 כלומר שאין אחס פודים לילית בעלית של פסקי משיין
 כללית מה חתא פלה מה כללית כ' בלית ש"י יעו"ש,
 וכל עובר משחומס איך חלה זה בזה, ומעלתו כ"י האריך
 לפרש ירושלמי זה בדרך הפלגלי — והנה ח"י חפשי
 בירושלמי ב"ה פסק משילין וכל כ"י מקומות שילין מעלתו
 כ"י ולא מלחמי רמז ורמזה מכל זה, ע"כ כמדרשה ל' כ"י
 בעל החלום אמר לו ירושלמי' ודברי חלומות לא מפלין
 ולא מורדין

זמדה

ומה עני משלנו כי כחוק פלפלו הכל אשר דבר
רשי יל במחנות דף מ' עיה שבכח דרים לא
דרי סמוכן למישרי כלום בליית. והסגו פליו הסגו
דלא אמרין כרש יכוח אפי' מאן דלא דריס סמוכן
כשפלה. כמסנה חורג דריש - וכח משלנו כי דרישי
דיק בדמחתי דריס סמוכן רק דלא דריס סמוכן. למישרי ויל
דוהלי דריס סמוכן רק דלא דריס סמוכן למישרי כלום
בליית כיה אדרבא לאסיר כלום בליית. כמסו דרשיה דילק
פי' דוה ליט משיפא קדשיס דלאסירי קרא דלא דמי וייט עי
כשפלה עשה דוהס ליט, ואין לומר דלך לאסירי קרא דלא דמי
ויט מוסו קדשיס לאסירי מכה מחוק שטוהס לנורד סוהס
למי טלה לנורד, ויל דהא כיש ליט לכו מחיק כמסוה

(ב) בדף

ב) ברה
 י"ט ע"ה, כתב הדרג' הרמ"ה לייזש קושי
 המוש' ב"ה דף ה' שהקשו דרבא אדרבא,
 וז"ל הדרג' י"י דרבא סובר ג"כ דר"ס הוא עשה ולי"ה
 חלל דאם עבר וברך קדשים בירע ליה לוקה כסברת
 הריב"ז דהל"ת מיהא מדחי ואין לוקין על הפסח, לכן
 אולעוין קרא דלא דמי ומחילא לקי ג"כ עכ"ה. ופלה
 בעיני שלא זכר שר שבי' נמי עטס המלך על הכהנים
 סיג מה' דדר"ס, ובס' מלה הרושים סוף כלל עשה דוחה
 לית ע"ש"ס ובמק"ל הארכתי בזה ואכ"מ.

(ג) בדף

ג ברח ט"ל ע"ד, הקסה הדר"ג בתהלים קליב חסר
 נשבע לוי בדר לאביר יעקב ונו', הא מושבע
 וסומד מהר סיני וזיון דמך מזוה לנמות בית הכחירה
 אי"ב אץ שטובה חלה עליה ותיקן דהשכנועה היום רק
 לזרוז נפשי ושרי כדאי בנדרים דף ח' — ובמחשבות
 שכת דברי עזמו דלעיל ברח לוי ע"ד הקסה ני"ב קושיא
 זאת והביא מתשי' רכ"ז ח"ג סימן תתמ"א דבכה"ג ל"ש
 לומר לזרוז נפשי קצביר — אבל בלחמה הקושי' מעיקרה
 ליתא דהן אחת ששאלך מזוה לנמות בית הכחירה ועיו'
 מושבע